

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Příprava na Velikonoce

ÚSILÍ O SVATOST

Velikonoce

Komorní sbor Zábřdovice

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

O. Lubor, Veronika
Hegerová, Kája Krejčí,
Lucie Grůzová, Václav
Müller, Jakub Oujezdský

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Duchovní povzbuzení otce Lubora

skrze pohled na tajemství Velikonoc

Milí farníci!

Kristovo velikonoční tajemství nás musí stále oslovovat a měli bychom žasnout před hloubkou a výškou Kristova vítězství.

Ježíš je paradoxně stále více spoutáván pomluvami nepřátel, zlobou farizeů a velekněží, slabostí apoštolů a zradou Jidáše, nespravedlivým odsouzením, potupnou smrtí, hrobem, do kterého je položen, pečetěmi, které byly dány na hrob a strážemi, které hrob hlídaly. On, který je nekonečný Boží Syn, je takto omezen a může si to dovolit, aniž by Jeho božská moc byla byt' jen trochu omezena. Ale toto krátké paradoxní omezení Toho, který je neomezený, se proměňuje Vzkříšením v úplně nový definitivní prostor obnoveného a proměněného života pro každého z nás, pokud z tohoto světa jednou odejdeme ve stavu posvěcující milosti, tedy bez smrtelného hříchu.

Proto je třeba již nyní duchovně do prostoru Vzkříšeného vstupovat. Křesťan, který plně uvěřil v Ježíšovo Vzkříšení, je člověkem, který sice ještě žije ve vězení dějin, kde je mnoho negativ (sobectví, utrpení, smrt...), ale zároveň, na rozdíl od ostatních nevěřících lidí, vnímá, jak dveře vězení dějin jsou již dokořán otevřeny a slunce Vzkříšení prostor dějin prozařuje.

Je vždy nádherné být svědkem toho, jak se konkrétní duše dotkne paprsek vycházející z prostoru Vzkříšeného Pána a někdo uvěří, povstane z hříchu, po letech vykoná svátost smíření atd. Děje se to velmi často na mariánských poutních místech a je to vlastně správné, že první kroky ke Vzkříšenému Kristu dělají lidé na mocnou přímluvu Panny Marie, která nám dala Krista, Božího Syna, zdroj všech milostí a která je již se vzkříšeným tělem v nebi a má tedy již plný podíl na Kristově velikonočním vítězství.

Vždyť jiní světcí jsou zatím jen duší v nebi a na rozdíl od Panny Marie musí čekat na vzkříšení svého těla a plnou oslavu.

Maria nejvíce kontemplanuje, rozjímá, Kristovo velikonoční vítězství. Nejvíce vnímá nekonečný Kristův čin pro záchranu lidstva. V tom ji napodobujeme. Budeme-li kontemplanovat Boží záchranou velikonoční akci, budeme sami dostávat vnuknutí k záchraným akcím v tomto světě, abychom pod ochranou Panny Marie a vedení Duchem Svatým byli apoštolové pro naše bližní nejrůznějšími způsoby tělesného a duchovního milosrdenství.

o. Lubor

obsah

- 1 Úvodní slovo o. Lubora
- 2 Co nám život chystá
Musel z mrtvých vstát
Příprava na Velikonoce
- 3 Má Pán Ježíš, má mě rád!
- 4 Komorní sbor Zábřdovice
Svědectví: Příprava na
Velikonoce
- 5 Místo kondolence
Úsilí o svátost

Co nám život chystá

Přehled mší svatých, duchovní hudby a akcí farnosti:

11. 4. 2010 2. neděle velikonoční

v 9:45 účinkují: Sóla-sbor-varhany
František PICKA: (1873-1918) MISSA BREVIS C-dur op. 43;
AVE MARIA op. 31 č.1;O, SALUTARIS HOSTIA op. 31 č.3;
GLORIA ET HONORE

23.5.2010 Neděle Slavnost Seslání Ducha svatého

v 9.45 účinkují: Sóla-sbor-orchestr-varhany
P. Ferdinand HRUŠAT:(1916-2008) SOLEMNIS PROCESSIO
Josef GRUBER: (1855-1933) MISSA IN HONOREM SS.,
ANGELORUM CUSTODUM op.78
Josef ČAPKA-DRAHLOVSKÝ: (1847-1926) TE DEUM op.106 č.2

18. 4. 2010 Milé děti, nezapomeňte! Dětský karneval

v 14:00 ve farním sále proběhne karneval s Patem a Matem! Kromě skvělé tomboly se můžete těšit na překvapení!

Musel z mrtvých vstát

Ženy byly bezradné,
když po sobotě k hrobu zas,
spěchaly s mastmi vonnými,
by spatřily v prázdnotě své roucha jas.

A jak tak spolu stály,
zachvátil je úžas či strach,
sklonily se tváří k zemi,
až do očí vniknul jim zvržený prach.

Tu muži, snad Andělé,
vždyť zářili jak v neskutečných snách,
otázkou ženy pozvedli:
Proč hledáte živého, kde smrti je práh?

Rozpomeň se, člověče,
když v Galilei Ježíš byl,
jak učil tě o Kříži,
o víně, o smrti, abys znovu žil.

Slzami obmyj svůj obličej,
vrať se, oznam, co mělo se stát,
s radostí v srdci řekni to všem:
On musel pro tebe z mrtvých vstát!

KK

Co jsme zažili v době postní

Příprava na Velikonoce očima dětí naší farnosti

Děti naší farnosti se celou dobu postní snažily plnit nějaký úkol na lístečcích stromu, který dostávaly v neděli při katechezích. Jestliže se jim povedlo doporučený úkol nebo úkol, který si vymyslely, splnit, mohly lístek ozdobit a přinést k oltáři. Jestli se jim to povedlo, můžete posoudit, když se zadíváte na strom na oltáři.

Na Květnou neděli se mi děti svěřily, že postní plnění úkolů mnohdy nebylo vůbec lehké.

Magdička: „*Hm... tak já jsem umývala nádobí. A taky uklízela pokojíček.*“ (Dále se Magdička přiznala, že tam byl opravdu velký binec.)

Kryštof: Nejprve se moc styděl, ale s pomocí maminky řekl: „*Za někoho jsem se modlil. A byl to docela těžký úkol. Ale vymyslel jsem si ho sám.*“

Anička: „*Nic jsem nedělala, jen jsem se modlila. A taky jsem se snažila víc dělit se sourozenci.*“

Janička: „*Já jsem nejedla sladkosti! Jen jednou za týden!*“

LG

Má Pán Ježíš, má mě rád!

Je Květná neděle. Radostnou atmosféru mohu v našem chrámu přímo hmatat. Pan farář a jeho „apoštolové“ ministranti drží větvičky kočiček a lehce kráčejí z boční kaple k oltáři. Předzvěst Velikonoční radosti se musí rodit ve všech srdcích!

Přichází evangelium a děti se sbíhají do sakristie. Dnes, ačkoliv již mě můj věk z této kategorie vylučuje, jdu s dětmi na katechezi, abych se dověděla, jak tuto radost prožívají ony. Pavla, která katechezi vede, dnešní evangelium rozděljuje na menší celky, každou část pak doplňuje symbolickým obrázkem a vysvětlením.

Pán Ježíš vjíždí do Jeruzaléma jako král! Po první části evangelia se Pavla ptá: „Děti proč máme dnes kočičky?“ „Protože nemáme palmy!“ ozve se pohotově nějaký chlapec. „Správně, a proč si je neseme domů?“ pokračuje katechetka. „My je máme už od loňska!“ ozve se zase nějaká holčička. Poté, co si děti sdělí, jestli větvičku doma mají nebo ne, se doví, že si kočičky neseme domů hlavně proto, abychom Pánu Ježíši dali najevo, že je pro nás největší král.

V evangeliu Pán Ježíš právě povečeřel slavnostního beránka a napil se vína, čímž ustanovil eucharistii. Ptáte se, proč to udělal? Děti rázně odpověděly: „Protože nás měl rád!“ Ano, a protože chce být s námi, s každým z nás, napořád.

Slavnost končí a my se s Pánem Ježíšem dostáváme do Getsemanské zahrady. Úzkost a strach této části evangelia si osobně nedokážu představit a nejsem sama. Jeden chlapec se zamyslel a ptá se: „Když učedníci usnuli, proč Pán Ježíš také neusnul?“ „Zkus si představit, že máš velký strach, třeba z písemky, budeš pak dobře spát?“ snaží se mu přiblížit situaci Pavla. Děti přitakávají, že spát se nedá, když mají strach.

Pán Ježíš se dostává před „Velkou radu“ a Petr ho venku zapírá. Proč? „No, protože mu to Pán Ježíš řekl!“ zní odpověď chlapce v druhé řadě. „To ani ne...“ usmívá se pobavená katechetka. „Ale spíše proto, že měl strach! Báł se toho, co bude? Čím můžeme Pána Ježíše zapírat my? Stává se to?“ „Ano...“ „Mě, ne...“ „Ano...“ Většinou se to stává každému... Někdy máme strach, lžeme, děláme něco špatného... a pak toho jako Petr s pláčem litujeme. A za to, že můžeme litovat a pak začít s novým štítem znovu, vděčíme našemu Pánu! Můžeme být Petrem a ne Jidášem, kterému také pak litoval toho, co Ježíšovi provedl, ale nedokázal se mu omluvit a poprosit ho o odpuštění...

Nakonec Pán Ježíš umírá se všemi našimi hříchy a je dán do hrobu. Děti už ani nedutají, i já jsem bez dechu. Pavla však končí krásným přirovnáním: „Představte si, že se někdo topí a vy pro něj skočíte, záchrana toho člověka je však tak těžká, že přitom sami přijdete o život.“

A to Pán Ježíš udělal! Skočil pro nás z lásky do moře hříchu, aby nás zachránil a přitom zemřel...“

Taková směs pocitů! Mísí se ve mně smutek s radostí... Utrpení svatého týdne, kdy Pán Ježíš prochází křížovou cestou, která smrtí nekončí, ale pokračuje zápasem, který my už nevidíme, pak vystřídá ohromná radost, charakterizována jedním slovem „Vstal!“ . Můj tatínek, mi o Vánocích napsal sms: „Mám pro tebe novinu: Narodil se!“ Víte, co by napsal dnes? „Mám pro tebe bombu: Vstal!“

Komorní sbor Zábrdovice

Co jsme zač?

Jsme typické příležitostné hudební uskupení - dohromady se dáváme a zkoušet začínáme vždy k nějaké příležitosti. Tou příležitostí mohou být např. Velikonoce nebo vigilie sv. Ducha a v neposlední řadě i svatba některého z našich členů. Na každou příležitost netrénujeme v komoře (jak by název článku napovídal), nýbrž jednou za týden v kanceláři na faře. Zpíváme většinou čtyřhlasně, ve výjimečných případech dojde i k (prý nežádoucímu) zmnožení hlasů - to se ale, díky pečlivému vedení naší „sbormistrině“ Martiny Škrdlové nestává zas tak často. Té leží na bedrech i jeden z nejtěžších úkolů - kromě toho, že jsme uskupení hudební, jsme také uskupení veselá, a přimět nás po vydařeném „hlotu“ k nějaké konstruktivnější akci než je popadání se za břicho a plácání se do kolen je někdy práce až nadlidská.

Jednou z takovýchto úsměvných pasáží naší existence je táhnoucí se debata o název našeho hudebního uskupení. Když někde kromě „Komorního sboru Zábrdovice“ uvidíte napsáno „Komorní sbor mladých“, nebo třeba jen „Sbor mladých“ neděste se, nejde o zázračné rozmnožení sborů v Zábrdovicích, ale stále o to jedno jediné příležitostné hudební uskupení, s nímž jste seznamováni tímto článkem. Návrhů názvů byla spousta, a protože jsme ten klíčový ne zvolili včas, byly po různých plakátech napsány snad všechny. Jen jedno téma úzce související s názvem se nesmí zmiňovat, zvláště před naší ženskou částí - zkratka našeho názvu. Jakými lingvistickými způsoby dokázal někdo stvořit z počátečních písmen „Komorního sboru Zábrdovice“ zkratku KOZ, která se pak (zcela logicky) proměnila na kouzelné sousloví „zábrdovické kozy“ nepochopím, každopádně sousloví vzniklo a brzy se asi dostane do běžně užívané terminologie naší farnosti. Rozhodnutí, zdali se tak stane díky kráse tohoto slovního spojení nebo díky jeho přiléhavosti dané kvalitou naší produkce, je jen na nás.

JaO

Svědectví: Příprava na Velikonoce

Letos před začátkem postní doby jsem přemýšlela, jak bychom ji mohli intenzivněji prožívat. Přemýšlela jsem, co si odepřít. Kafe nepiju, televizi nemáme, sladkosti nemám ráda - teda kromě hořké čokolády, ale tu už manžel stejně dlouho nekoupil, tak mě v tajné skrýši žádná neláká. Nebo bych to měla vzít z té druhé strany? Ne odepřít, ale něco udělat. Ano, to bude lepší! Modlitba! Třeba do černého! Budeme se snažit o lepší modlitbu, najdeme si na ni vždycky čas, budeme se víc modlit. To je potřeba!

Večer holčičky běhají v pyžamkách (v tom lepším případě, jinak spíš bez pyžamek) a nechce se jim už skoro nic! Teda, žádají pohádku, nejlépe na promítačce. Dobře, bude pohádka, ale nejdřív se pomodlíme. Běhání nabývá na intenzitě. K modlitbě se jim moc nechce.

„Tak nebude pohádka!“ zní můj neoblomný hlas. „Tak jóóó, pomodlíme se teda. Kde je tatínek? Tati, pojď se s náma pomodlit!“ Scházíme se v našem jediném pokoji u velké postele, která zabírá jeho valnou část. Holky začnou skákat na posteli. „Ve jménu Otce...“ začínám. „Tati, já tě učešu, jo?“ Emička bere do ruky kartáč na vlasy a už vytváří na tatínkově hlavě roztodivnou kreaci okrášlenou růžovou sponečkou s mašličkou. Tatínek ji bere na klín a připomíná, že se teď modlíme. „Pane, děkujeme Ti za tento den, za všechno, co jsme v něm dobrého prožili...“ „Já jsem nic dobrého neprožila!“ vypískne Ema. „Ale ano, vzpomeň si, jak jste si ráno s Agátkou pěkně hrály.“ „Néééééééééééé!“ ozve se Aga. „Ale jo, hrály sme si, Ago, ale tys mě pak rozbořila věž z kostek, tak jsem ti pleskla! To není nic dobrého, mami.“ Nenechám se vykolejit a modlím se dál: „Prosíme Tě, Pane, za všechny nemocné lidi.“ „Mami, třeba za strejdy od Milánka. On celej den blinkal! Aji v noci! Teta říkala, že to bylo hrozný! A Adélka taky blinkala, tak aji za Adélku, děkujeme ti, Pane.“ Říká Emička. „Paňe,“ doplní Agátka konec modlitby. „A ještě Andělíčku, můj strážníčku, to umí i Agátka,“ tak se modlíme k Andělu strážnému.

Z modlitby mám roztodivný pocit. Říkám si, Pane, je to vůbec platný? Ale holčičky mě nenechají dlouho přemýšlet a rozjímat. Musí se ještě zeptat na důležité otázky, jako třeba jestli má Pán Bůh nějaký hřích a jestli má hřích i naše roční Hanuška nebo jak se dostane miminko do mamincina břicha a jestli Pán Ježíš taky musel před spaním chodit na nočník a čistit si zoubky...

Kontemplace to teda rozhodně nebyla ani mystické vytržení. Ale modlili jsme se společně, celá rodina. Holky vidí, jak jsme sjednoceni, jak je tatínek s námi, jak děkujeme a nazýváme Boha Otcem. Je to pro ně určitě velké svědectví víry. Víím to! Vilém chystá promítačku, pohádka ještě bude. Při ní jsou holčičky ticho jako pěna. „Pane, děkuji Ti, že nás vedeš k modlitbě, děkuji Ti za tyto chvíle, za chvíle modlitby, za čas strávený s Tebou.“

VH

Místo kondolence

Letos dvaadvacátého dubna si budou přátelé emeritního zábrdovického pana faráře otce Jiřího Bílka připomínat jeho nedožitých osmdesát osm roků života. Jeho nebeský Pán jej ze své služby povolal teprve nedávno, 4. března 2010.

Nerad píši kondolence, raději místo nich vzpomínám na vše dobré, co jsem mohl se zvěčným prožít. Ve farnosti Nanebevzetí Panny Marie v Zábrdovicích působil od roku 1948 plných 40 roků. Za tu dobu, která nebyla zrovna náboženským aktivitám příznivá, přivedl ke stolu Páně sedm svých nástupců. Dalo by se říci, že je ke kněžství nenápadně vedl již od ministrantských let. Podporoval i chrámovou hudbu, zábrdovický sbor pod vedením p. Zdeňka Hatiny byl ozdobou nejen slavných mší svatých o různých svátcích, hostoval i v jiných kostelích i na samostatných koncertech. Otec Bílek byl před 17 roky u zrodu farního časopisu, na jehož tisk získal od vídeňských františkánek kopírku. Velikou snahou otce Bílka bylo důstojným způsobem oslavit sté výročí narození a křtu Heleny Kafkové, narozené v Brně-Husovicích. Tato řeholnice sester Křesťanské lásky řeholním jménem Marie Restituta, byla pro svůj pevný vztah ke Kristu podvodným způsobem označena za nepřítelkyni nacistického režimu a pro výstrahu ostatním, odsouzena vídeňským Lidovým soudem k trestu smrti. Byla jí nabídnuta milost, sundá-li řeholní roucho, ale ta volila raději smrt. 30. března tomu bylo 67 roků. Když vstoupil na papežský

stolec Jan Pavel II., vznikla naděje, sestru Marii Restitutu Kafkovou povýšit za její příkladný řeholní život a mučednickou smrt mezi blahoslavené. Otec Bílek se spolu se svou „diplomatkou pí. O. Müllerovou“ velmi angažoval, navázal s vídeňskými sestrami kontakt, který vedl k rozhodnutí konat hlavní oslavy narozenin sestry Restituty v zábrdovickém kostele, kde byla 3. prosince 1894 pokřtěna. Záměr se po spolupráci s dalšími organizacemi podařilo uskutečnit. Při vídeňské návštěvě Svatého otce Jana Pavla II., v neděli 21. června 1998, byla mučednice křesťanské lásky Helena Marie Restituta Kafková, k velké radosti otce Bílka, prohlášena blahoslavenou.

Pozemský čas se nezastavil ani před otcem Bílkem. Po svém odchodu na odpočinek do rodného Velkého Meziříčí, kde o něj věrně nadále pečovala farní hospodyně sl. Marie Turčíková, zůstal s mnoha svými zábrdovickými farníky alespoň v písemném nebo telefonickém kontaktu. Poslední čtyři dny svého života prožil v kněžském domově na Moravci, kde 4. března 2010 odevzdal Pánu svůj život.

Člověk žije pozemský život dokud žije ve vzpomínkách těch, s nimiž se potkal. R.I.P.

VáM

Úsilí o svatost

Církev svatá nám staví před oči příklady křesťanského života svých světců a světic, kteří nás předešli na věčnost již dávno, dokonce před několika stoletími a vybízí nás k jejich následování. Jak to udělat? Vždyť žili v docela jiných poměrech, jiném prostředí a vztazích, daleko skromněji. Lze nás s těmito světci vůbec srovnávat? Nedávno mi jedna žena řekla v běžném rozhovoru: „My, kteří usilujeme o svatost...“, ta věta vyslovená jen tak obyčejně, bez patosu, mě zasáhla. Jsme-li vnímaví, nacházíme podobné „obyčejné“ lidi v našem sousedství. Nemluví nahlas o svém usilování, ale žijí podle něj. Setkal jsem se s podobnými zcela nedávno. Nemám svolení o nich psát, proto zamlčím jejich plná jména, jejich úsilí o svatost však stojí za zaznamenání.

▶▶▶ Jak je známo, je v brněnských nemocnicích a některých ústavech pro dlouhodobě nemocné i domovech pro seniory, zajišťována duchovní služba. Třeba jedenkrát za týden tam přichází pastor, kazatel, jáhen nebo kněz a koná pro obyvatele bohoslužbu. Znam zařízení, kam kromě kněze (salesiána) přichází každé úterý odpoledne starší paní s rodinou, která do sálu, kde bude mše svatá, přiváží pacienty. Nejen na vozíčkách, některé i s postelemi a po bohoslužbě je zase rozveze do pokojů. Ostatní přicházejí s doprovodem, nebo o berlích. Mezitím se přítomní modlí svatý růženec a jiné dvě paní připravují obětní stůl, zavěsí na čelní zeď kříž, přinesou kalich, patenu, konvičky a další potřebné věci včetně zvonečku. Víím, že toto se děje i v kostelích, kde nefunguje kostelník, ale tady to má jiný význam. Vždyť ty ženy sotva chodí. Mezitím zmíněná rodina dokončila svoz pacientů. Babička, učící dodnes příležitostně zpěv na konzervatoři, zasedne k přenosným klávesám a dohodne s knězem, co se bude zpívat. Lektorem je její syn, technik v Chiraně, ten nalistuje v misálku příslušné čtení a nechá ho knězem schválit. (Druhý syn je poslancem ČR). Snacha varhanice si tiše zanotuje žalm, který bude předzpěvovat, její dcera, nemá-li zrovna službu coby lůžková sestřička v jiné nemocnici, roznese přítomným rozmnoženou mešní píseň a modlitbu k Panně Marii. Další z rodiny, její bratr, překontroluje mešní stůl, a připraví se na ministrantskou službu. Kněz odhadne, kolik přítomných přistoupí ke svatému přijímání a nachystá hostie k proměnění na patenu. Lektor ohlásí číslo písně a bohoslužba, pro tolik potřebné a vděčné pacienty, kterých tu bývá kolem padesáti, může začít. Ti všichni, aniž by vyslovili nahlas, že „usilují o svatost“, vytváří zvláštní atmosféru. Většina přítomných už od praktického života nic zvláštního neočekává, spíše počítá s tím, že se dříve nebo později setká se svým Pánem a naplní tak smysl svého pozemského života. Rodina, která tu dobrovolně vedle své vlastní profese slouží takto Pánu i svým bližním již deset roků, má možná své soukromé problémy a prohřešky. Přes slabosti i pády, bez jejichž překonávání se neobešli ani apoštolové, je tato rodina příkladem současného křesťanského života. Možná, že by i oni mohli právem říci: „My, kteří usilujeme o svatost...“, skromnost a pokora jim to možná nedovolí... V širším příbuzenstvu do ní patřil i nedávno zesnulý televizní a filmový režisér Antonín Moskalík. Nejsou takoví lidé příkladem pro nás?

Vám

KDYŽ KRÁL ACHAŠVEROŠ PO VELIKÉ
HOSTINĚ VYSTŘÍZLIVĚL, UVĚDOMIL
SI CO UĎĚLAL A ŽE POTŘEBUJE
NOVOU KRÁLOVNU...

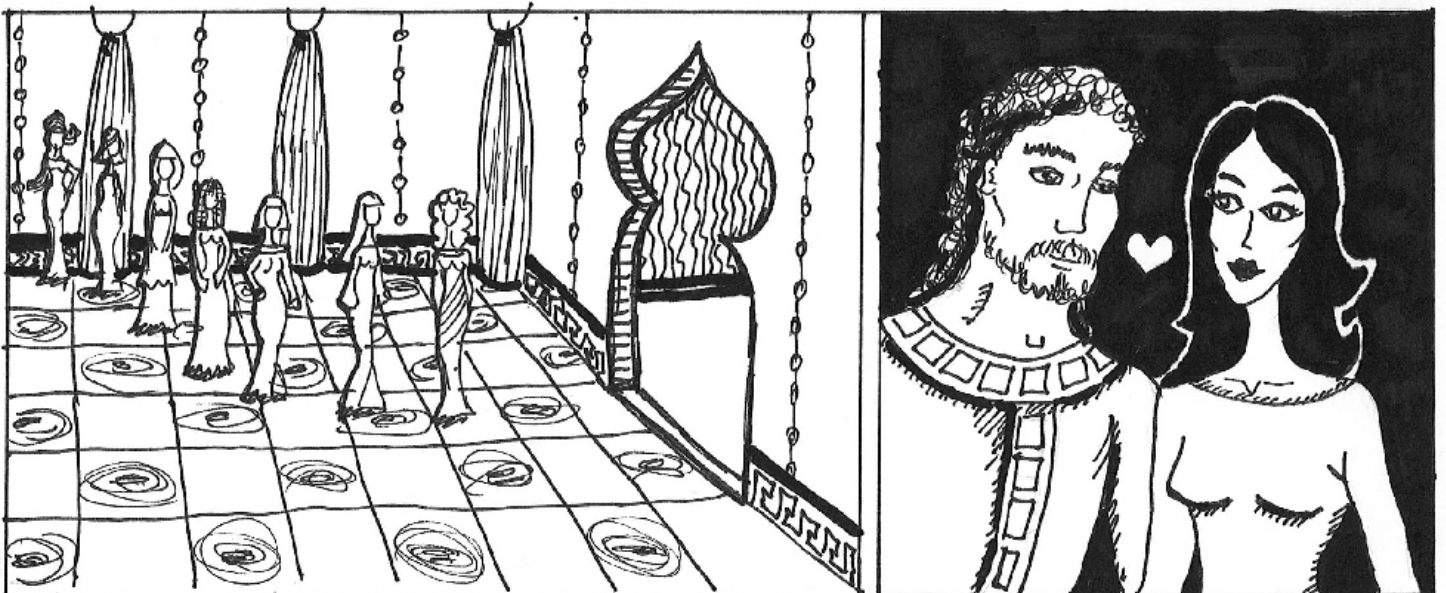
NECHŤ JSOU PRO KRÁLE
VYHLEDÁNY KRAŠNÉ DÍVKY,
A TA KTERÁ SE KRÁLI ZALÍBÍ,
BUDE KRÁLOVNOU.

CO MÁM
DĚLAT?

I TY BUDEŠ
MUSET KE KRÁLI.
NIKOMU NERÍKEJ
ŽE JSI ŽIDOVKA!

NA HRADĚ BYDLEL ŽID JMÉNEM MORDOKAJ, KTERÝ VYCHOVÁVAL DČERU SVEHO STRÝCE ESTER.
KDYŽ SE ROZHLÁŠIL KRÁLOVSKÝ VÝROK MNOHO DÍVEK BYLO ODVEDENO NA HRAD...

KRÁL SI MEZI VŠEMI DÍVKAMI OBLÍBIL PRAVĚ ESTER. NA HLAVU JI VLOŽIL KORUNU A
USTANOVIL KRÁLOVNOU MÍSTO VAŠTI.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ